

Ilm 3:(14-19)20-22

[”Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita:

”Näin sanoo Aamen, uskollinen ja luotettava todistaja, Jumalan luomakunnan alku:”Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä kuuma. Kunpa olisitkin joko kylmä tai kuuma! Mutta sinä olet haalea, et kuuma etkä kylmä, ja siksi minä oksennan sinut suustani.

”Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään. Et tajua, mikä todella olet: surkea ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston. Annan sinulle neuvon: osta minulta tuleessa puhdistettua kultaa, niin tulet rikkaaksi, osta valkoiset vaatteet ja pue ne yllesi, niin häpeällinen alastomuutesi peittyi, osta silmävoidetta ja voitele silmäsi, niin näet. Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Tee siis parannus, luovu penseydestäsi!]

Kristus sanoo:

Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän.

”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen.

”Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille.”

Luemme useimmiten Raamattua henkilökohtaisesta näkökulmasta. Kysymme tekstin edessä: mitä se minulle merkitsee? Tässä lähtökohdassa ei ole mitään väärää, päinvas-toin. Näin Jumalan sanaa tuleekin lukea!

Kolikon toinen puoli – tai pitäisikö sanoa Raamatun toinen puoli – jää kuitenkin tutkimatta mikäli pysähdymme tähän. Henkilökohtaisen näkökulman lisäksi meidän tulee lukea Juma-lan sanaa yhdessä, koko seurakuntana. Tästä syystä kokoonnumme viikoittain kirkkoon. Kuulemme sanaa ja saarnaajan johdolla opiskelemme sitä. Näin Jumalan sana saa elää meissä mahdollisimman täyteläisesti.

”Jolla on korvat, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille.”

Tämä huudahdus kertoo mistä päivän epistolassa on kyse. Se on ote kirjeestä, joka on tar-koitettu nimenomaan seurakunnille: mitä Henki sanoo seurakunnille! Patmos-saarelta Jo-hannes kirjoittaa yhteensä seitsemälle seurakunnalle. Yksi näistä on Laodikean seurakun-ta. Tälle seurakunnalle kirjoitetaan: *”Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän.”* Kun ymmärrämme, että alunperin Ilmestyskirja oli kirje seurakunnille ja tarkoitettu luetta-vaksi jumalanpalveluksissa, koko teksti saa toisen merkityksen. Jeesus ei seiso vain yksit-täisen kristityn ovella ja kolkuta, vaan hän seisoo Laodikean kirkon ovella ja kolkuttaa. Jee-sus ei puhu pelkästään tavallisesta aterioinnista hänen kanssaan, vaan hän puhuu Herran pyhästä ehtoollisesta, seurakunnan yhteisestä kiitosateriasta. Mutta kuulevatko laodikea-laiset Herransa koputuksen? Viättävätkö he ehtoollisateriaa hänen seurassaan?

Kristus sanoo: ”Minä seison ovella ja kolkutan.”

Näyttäisi siltä, että Laodikean seurakunta ei tätä koputusta kuullut. He olivat ainoa seura-kunta seitsemästä, joka ei kerännyt mistään kehuja. Asiat olivat pielessä. He olivat uskos-saan haaleita, välinpitämättömiä. He kerskuivat olevansa niin rikkaita, että saattoivat sa-noa toisilleen: ”emme tarvitse enää mitään!” Ulkoisesti kaikki oli komeaa, mutta sisäisesti seurakunta oli köyhyyden partaalla. Pinnan alla usko oli hiipumassa. Juuri tätä varten Jo-hannes kirjoittaa heille: *”Tee siis parannus, luovu penseydestäsi!”* Kirjeen tarkoituksena oli herättää laodikealaiset, saada heidät kääntymään ja uudistumaan hengellisesti. Monesti tähän prosessiin tarvitaan kovia sanoja: *”Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan,”* sanoo Herra.

Laodikea oli varakas kaupunki. Se oli tunnettu pankeistaan, tekstiilitaidoistaan ja edistyneestä lääketieteestään. Sen ajan mittapuussa heillä oli lähes kaikkea.

Kristus sanoo Laodikean seurakunnalle: *"Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään."*

Itseriittoisuus oli laodikealaisten suurin synti. He olivat menneet täysin mukaan niihin pakanamaailman houkutuksiin, joita asuinalueella oli tarjota. He luulivat, ettei mitään enää tarvittaisi, ei edes Herralta. He elivät valheessa, sillä hengellisesti heiltä puuttui paljonkin, vaikeivät osanneetkaan sitä kaivata. Jeesus tiputtaa heidät ylpeyden korokkeelta sanoen: *"Et tajua, mikä todella olet: surkea ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston."*

Todellista rikkautta ei voi silmämääräisesti mitata. Ulkonaisesta moitteettomuudesta ja hyvinvoinnista ei voi päätellä sisäistä tilaa.

Millainen kirje Maaningan seurakunnalle kirjoitettaisiin? Saisimmeko yhtään kehuja vai pelkkiä moitteita?

Se on selvää, että samat vaarat uhkaavat meitä kuin laodikealaisia. Elämme monessa mielessä sellaisessa yltäkyläisyydessä, että siihen voi helposti hukkua. Tavoittelemme sitä mitä maailma tavoittelee, emme sitä mitä Herra. Kiire ja muut arvot tekevät uskostamme salakavalasti välinpitämätöntä. Unohtamme Herran ja sen, että olemme hänestä joka suhteessa riippuvaisia. Huolehdimme ajoittain enemmän seurakunnan taloudesta ja ulkoisista puitteista kuin sen hengellisestä elämästä. Jos Jeesus Kristus ei saa johtaa seurakuntaamme, meille käy huonosti. Jos emme avaa hänelle ovea messuumme ja vietämme pelkästään ulkokohtaista liturgiaa, köyhdyimme henkisesti olemattomiin. Jos Jeesus ei jaa ateriallaan ruumistaan ja vertaan, sielumme kärsii aliravitsemuksesta.

Herran seurakunta. Herran temppeli. Herran pöytä.

Mikään täällä ei ole meidän, kaikki kuuluu Herralle. Tämä totuus hämärtyy meiltä turhan helposti. Ei Jeesus ole vieraamme, me olemme hänen vieraitaan. Jeesuksen ei tarvitse koputtaa Maaningan kirkon ovelle, vaan hän on jo täällä. Annamme hänelle sen etuoikeuden, joka yksin hänelle kuuluu: hän on messumme keskiössä – Jumalan Karitsa joka ottaa pois maailman synnin! Hänen eteensä polvistumme ja tunnustamme toisin kuin Laodikean seurakunta: tarvitsen Jeesus Kristus sinua! Tajuan, että ilman sinua olen surkea, köyhä, sokea ja alaston! Jeesus sano vain sana, niin minä paranen! Hoosianna, Daavidin Poika, pelasta ja auta!